

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky
- **k o n c e p t** -

I. ÚS 277/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. G., zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Hopferovou, Advokátska kancelária Hopferová s. r. o., Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11, čl. 28 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 7 T 105/2007 z 3. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2014 doručená sťažnosť JUDr. E. G. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Hopferovou, Advokátska kancelária Hopferová s. r. o., Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11, čl. 28 a čl. 36 Listiny základných práv a

slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 105/2007 z 3. marca 2014 (ďalej len „uznesenie z 3. marca 2014“). Sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila podaním z 29. mája 2014 doručeným ústavnému súdu v ten istý deň.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako advokátka si podaním z 12. júla 2013 adresovaným okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 105/2007 uplatnila a vyčíslila nárok na odmenu za obhajobu obvineného L. O. (ďalej „obvinený“ alebo „odsúdený“), v sume 3 434,10 €.

Okresný súd sťažovateľke uznesením z 25. júla 2013 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal odmenu za poskytnuté právne služby v sume 1 923,18 €. Sťažovateľke bola ňou uplatnená odmena skrátená v časti úkonov týkajúcich sa rozhodnutia o väzbe obvineného, ako aj v časti úkonov uskutočnených 24. septembra 2007, pretože boli vyšším súdnym úradníkom posúdené podľa čistého času ich trvania spoločne. Vyšší súdny úradník nepriznal sťažovateľke ani odmenu za porady uskutočnené v priestoroch Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu Košice (ďalej len „ústav“) a úmerne k tomu jej krátil aj vyúčtovaný režijný paušál. Okresný súd jej zamietol aj jej nárok na priznanie DPH, pretože sťažovateľka k podaniu z 12. júla 2013 nepredložila ako dôkaz potvrdenie o registrácii pre DPH.

Proti uzneseniu z 25. júla 2013 podala sťažovateľka v zákonom ustanovenej lehote sťažnosť 5. augusta 2013. Následne zákonný sudca rozhodujúci v predmetnej veci zrušil uznesenie z 25. júla 2013 a vo veci rozhodol sám tak, že sťažovateľke priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 1 930,39 €, ktorá bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v sume 386,08 €, t. j. sťažovateľke priznal odmenu spolu v sume 2 316,47 €.

V odôvodnení uznesenia z 3. marca 2014 (doručené 17. marca 2014) sa okresný súd podľa sťažovateľky nedostatočne vysporiadal s jej argumentáciou spočívajúcou v namietanom nesprávnom krátení jej odmeny za poskytnuté právne služby a za účasť na procesných výsluchoch uskutočnených 24. septembra 2007. Okresný súd priznal

sťažovateľke ako obhajkyni t. č. odsúdeného odmenu za realizované úkony len v sume zodpovedajúcej súhrnnému času ich trvania v daný deň, ktorý ak nepresiahne dobu 2 hodín, je považovaný za jeden právny úkon.

Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) platnej v období vykonania úkonov v predmetnom konaní sa odmena advokáta (obhajcu) počítala za každé dve začaté hodiny pre každý úkon osobitne. V predmetnej veci boli 24. septembra 2007 vykonané konfrontácia obvineného so svedkom R. H. v čase od 13.15 h do 13.40 h a výsluch svedkyne M. G. v čase od 16.00 h do 16.30 h. Uvedené jednotlivé právne úkony na seba nenadväzovali a v tomto prípade je nutné tieto úkony posudzovať zvlášť, za každé začaté dve hodiny vo vzťahu k jednotlivému úkonu.

Sťažovateľka namieta nesprávnosť uznesenia z 3. marca 2014 aj v dôsledku toho, že jej okresný súd odmietol priznať odmenu za návštevu obvineného v ústave, aj keď ich neskôr preukázala predložením záznamov podpísaných obvineným. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že pri rozhodovaní o nároku za poskytovanie právnych služieb sa láme zásada oficiality, dbá sa na to, aby v konaní nebola uplatnená vyhľadávacia zásada, ale predmetný nárok bol uplatnený a preukázaný advokátom.

Uvedený postup sa podľa sťažovateľky zásadne vymyká z prípadov súdnej praxe. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutočnosť, že si advokát uplatnil trovy riadne a včas, je sama osebe spôsobilá vyvolať následky spojené s potrebou vysporiadať sa s uplatneným nárokom zákonom ustanoveným spôsobom, pričom nepreukázanie realizovaných právnych úkonov nemá za následok stratu tohto nároku.

Okresný súd disponuje nástrojmi, ktorými môže advokátom uplatňovaný nárok účelne verifikovať. Podľa sťažovateľky sa od daného názoru sa odvíja aj súdna prax viditeľná v rozhodnutiach súdov, ktoré si na účel preukázania pravdivosti tvrdenia advokáta častokrát vyžadujú potvrdenia z príslušného ústavu. Okresný súd v uznesení

z 3. marca 2014 neuviedol, prečo sťažovateľke nepriznal ani účasť na poradách s obvineným, o ktorých potvrdenie objektívne predložila.

V odôvodnení uznesenia z 3. marca 2014 sa okresný súd nijako nevysporiadal so skutočnosťou, prečo si nevyžiadal potvrdenia z ústavu, ani nevyzval sťažovateľku na ich predloženie, a nedal odpoveď ani na otázku, prečo pri priznaní nároku za právne zastupovanie postupoval podľa znenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktoré sa na sťažovateľkou vykonané úkony právnej služby nevzťahuje, pretože v čase uskutočnenia uvedených právnych porád s obvineným nebolo účinné znenie vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého sa preukazovanie porady preukazuje príslušným potvrdením ústavu, ktoré platí až s účinnosťou od 1. júla 2013, pričom prechodné a záverečné ustanovenia predmetnej vyhlášky zakotvili, že za úkony právnych služieb vykonané pred 1. júlom 2013 patrí advokátovi odmena podľa predpisov účinných do 30. júna 2013. V tomto prípade boli všetky úkony právnej služby vykonané pred 1. júlom 2013 a vec bola právoplatne skončená ešte v máji 2013, preto nie je možné o úkonoch právnej služby rozhodovať podľa znenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinného od 1. júla 2013. Okresný súd preto v tomto prípade použil vyhlášku č. 655/2004 Z. z. retroaktívne ako pri posudzovaní právnych porád s obvineným, tak i pri posudzovaní úkonov vykonaných v jeden deň.

V procesnom postupe okresného súdu absentuje rešpektovanie zásady rovnosti zbraní, ako súčasť princípu spravodlivého súdneho konania, pretože sťažovateľka nebola vyzvaná na predloženie potvrdení z ústavu o uskutočnení právnych porád s obvineným.

V uvedenom prípade nebol dodržaný princíp predvídateľností súdnych rozhodnutí a v tejto súvislosti sťažovateľka k sťažnosti priložila dve rozhodnutia Okresného súdu Košice II v obdobných prípadoch, v ktorých si uvedený okresný súd vyžiadal potvrdenia z ústavu.

Podľa sťažovateľky uznesením z 3. marca 2014 a jemu predchádzajúcim postupom jej bola okresným súdom „*odňatá možnosť konať pred súdom v kvalitatívne plnohodnotnej hmotnoprávnej i procesnoprávnej línii a domáhať sa objektívneho skutkového a právneho posúdenia veci a spravodlivého rozhodnutia*“.

Na základe uvedeného možno podľa sťažovateľky konštatovať, že skutkové a právne názory, o ktoré okresný súd oprel svoje uznesenie z 3. marca 2014, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedlniteľné.

Podľa sťažovateľky „v danom prípade retroaktívne použitie ustanovení vyhlášky a nevyzvanie sťažovateľky na doplnenie príslušných potvrdení z ústavu je záverom arbitrárnym. ...

Postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať za postup arbitrárny. Takýto postup je zároveň zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví:

„Okresný súd Košice I postupom a rozhodnutím zo dňa 3. 3. 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 105/2007 porušil právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 20 a čl. 48 Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, čl. 11, čl. 28 a čl. 36 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 3. 3. 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 105/2007 sa zrušuje a vracia sa Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a čl. 11, čl. 28 a čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým tento súd o jej sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 7 T 105/2007 z 25. júla 2013 vydané vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že predmetné uznesenie zrušil a priznal jej odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 2 316,47 €, čím len čiastočne vyhovel jej námietkam týkajúcim sa výšky priznanej sumy, ktorá jej ako ustanovenej obhajkyňi v trestnej veci obvineného prináleží. V uznesení

okresného súdu z 25. júla 2013 bola sťažovateľke priznaná odmena a náhrada hotových výdavkov v sume 1 923,18 €, sťažovateľka si pôvodne uplatnila sumu 3 434,10 €.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje v súvislosti s tým na to, že petit sťažnosti napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou a aj sama vykonáva právnické povolanie, vykazuje nedostatky. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej totiž chýba konkretizácia príslušných práv jednotlivých článkov ústavy, listiny a dohovoru, ktorých porušenie namieta a niektoré články uvádzané v odôvodnení sťažnosti nekorešpondujú s označením článkov v petite sťažnosti. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 11 ods. 1, čl. 28 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a v tom zmysle ústavný súd ustálil aj petit sťažnosti.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd bez riadneho odôvodnenia a zodpovedania podstatných argumentov, ktoré uviedla v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 25. júla 2013, krátil jej odmenu a náhradu hotových výdavkov ako ustanovenej obhajkyne v trestnej veci obvineného (v súčasnosti odsúdeného) oproti ňou uplatnenej sume v sume 3 434,10 €.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v jeho relevantnej časti uviedol:

„Samosudca na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť ustanovenej obhajkyne JUDr. E. G. je čiastočne dôvodná.

Podľa § 190 ods. 2 písm. c) ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie vyšší súdny úradník alebo súdny tajomník predsedovi senátu a v prípravnom konaní sudcovi pre prípravné konanie,, ktorí majú pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného orgánu.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám.

Podľa § 553 ods. 2 Tr. por. obhajca, ktorý bol obvinenému ustanovený, má voči štátu nárok na odmenu a náhradu' podľa tarify určenej osobitným predpisom, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 553 ods. 5 Tr. por. o výške odmeny a náhrady rozhodne na návrh obhajcu alebo zástupcu z radov advokátov, ktorý bol ustanovený poškodenému podľa § 47 ods. 6, orgán činný v trestnom konaní, ktorého rozhodnutím sa trestné stíhanie právoplatne skončilo; v prípravnom konaní môže rozhodnutím poveriť prokurátor asistenta prokurátora a v konaní pred súdom rozhodne predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený vyšší súdny úradník.

O tom, že v predmetnej trestnej veci ustanovenej obhajkyne nárok na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov vznikol nebolo pochýb. Sporným však zostal počet uplatnených úkonov, ich rozsah a náhrada hotových výdavkov.

Ako prvé samosudca skúmal námietky ustanovenej obhajkyne týkajúce sa nepriznaných úkonov právnej služby.

Samosudca nevyhovel námietke obhajkyne týkajúcej sa nepriznania odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkon 10 porád s klientom, nakoľko vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. obhajkyňi jednoznačne ukladá povinnosť porady s klientom preukázať. Súd dáva opätovne obhajkyňi do pozornosti, že rozhodovať o odmene a náhrade hotových výdavkov ustanoveného obhajcu (nároku) možno iba na základe návrhu obhajcu. Samosudca sa v žiadnom prípade nestotožnil s jej návrhom, že súd si má v rámci odvolacieho konania zabezpečiť prehľad návštev z príslušného ústavu. Rozhodovanie o trovách obhajoby za poskytovanie právnych služieb láme zásadu oficiality v trestnom konaní. Toto rozhodovanie sa odvíja od návrhu obhajcu, pričom z povahy veci je však zrejmé, že v úseku konania, v ktorom sa rozhoduje o nárokoch obhajcu, sa neuplatní zásada vyhľadávacia. V rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré sa vyšší súdny úradník odvolával sa jasne uvádza, že povinnosťou advokáta pri podaní návrhu na zaplatenie trov povinnej obhajoby je nielen povinnosť presného definovania vykonaných úkonov právnej služby, ale aj ich za dokumentovania a preukázania v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodovanie súdu. Súd preskúma návrh obhajcu len v rozsahu uplatnených nárokov, pričom z úradnej povinnosti nevyhľadáva ďalšie skutočnosti či nároky, ktoré by si mohol advokát uplatniť, keďže návrh obhajcu je sám osebe skutočnosťou postačujúcou pre rozhodnutie súdu. Aj napriek tomu, že Ústavný súd len cituje odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu, toto rozhodnutie nepovažuje za arbitrárne, t.j. založené na svojvôli, ale s jeho závermi sa stotožňuje.

Ohľadom námietok ustanovenej obhajkyne pre skrátenie odmeny za úkon týkajúci sa väzby - výsluch obvineného dňa 24.8.2007 a taktiež za úkony vykonané dňa 24.9.2007 sa samosudca stotožnil v plnom rozsahu s predmetným tvrdením a právnym názorom vyššieho súdneho úradníka.

Vyšší súdny úradník správne znížil ustanovenej obhajkyňi odmenu na 1/2 základnej sadzby tarifnej odmeny za účasť na výsluchu obvineného L. O., ktorého predmetom bola žiadosť obvineného o prepustenie z väzby. Postup vyššieho súdneho úradníka samosudca považuje za zákonný a správny.

Správne vyšší súdny úradník postupoval aj pri priznávaní odmeny za úkony vykonané dňa 24.9.2007. Postup vyššieho súdneho úradníka si samosudca osvojuje, považuje ho za dostatočný, vyčerpávajúci a v konečnom dôsledku naň v celom rozsahu odkazuje.

Súd skúmal aj námietku obhajcu týkajúcu sa nesprávneho výpočtu sumy režijného paušálu. Pri kontrole uvedenej námietky súd zistil pochybenie vyššieho súdneho úradníka, kde má byť správne obhajkyňi priznaná odmena vo výške 158,14 EUR.

Pri kontrole námietky obhajkyne o nepriznaní DPH, samosudca uznal tvrdenie obhajkyne za opodstatnené. Na základe uvedeného preto samosudca zrušil napadnuté rozhodnutie a vo veci rozhodol sám tak, že priznal obhajkyňi odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 1.930,39 EUR, ktorú zvýšil o daň z pridanej hodnoty vo výške 386,08 EUR, t.j. spolu vo výške 2,316,47 EUR.“

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Uznesenie okresného súdu z 3. marca 2014 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd sa z obsahu uznesenia z 3. marca 2014 presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné argumenty. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v skutkových zisteniach.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Čo sa týka namietaného porušenia ďalších práv sťažovateľky, teda základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj základného práva na spravodlivú odmenu podľa čl. 28 listiny, ústavný súd po preskúmaní uznesenia z 3. marca 2014 dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto základných práv, keďže okresný súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že

medzi namietaným uznesením z 3. marca 2014 a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny), ako aj základným právom na spravodlivú odmenu podľa čl. 28 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v petite podanej sťažnosti ani v jej odôvodnení nekonkretizovala, porušenie ktorého z práv obsiahnutých v čl. 48 ods. 2 ústavy namieta a v čom vidí jeho porušenie. Vychádzajúc z postupu vo veci konajúceho okresného súdu a z obsahu napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Na základe toho ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014